

Κάντε κλικ

Έχετε ακούσει για τις ιστοσελίδες τύπου myspace ή facebook; Είναι η τελευταία μόδα στο ίντερνετ.

Σε αυτές μπαίνεις και φτιάχνεις ένα προφίλ του εαυτού σου του τύπου: πότε γεννήθηκες, που μένεις, τι μουσική ακούς, ποια είναι η ομάδα σου, τι ψηφίζεις, σε ποιο σχολείο πήγες κλπ, κλπ, κλπ. Μπορείς συμπληρωματικά να προσθέσεις όποια άλλη βλακεία σου αρέσει.

Αφού το κάνεις αυτό, μετά έχεις τη δυνατότητα να ψάξεις μέσα στα προφίλ όλων των υπολοίπων. Εκεί, μπορείς να βρεις ανθρώπους που να είναι ίδια ομάδα με σένα (ε σάι), μπορείς να μάθεις τι κάνουν όλοι αυτοί οι βαρετοί συμμαθητές σου, που έχεις να τους μιλήσεις πάνω από 10 χρόνια (και αν σε ένοιωζε τι κάνουν γιατί δεν τους έπαιρνες και κανένα τηλέφωνο;) ή μπορείς απλά να σκοτώσεις τον χρόνο σου, κοιτώντας τις βλακείες που γράφει ο κάθε τελειωμένος ανά τον κόσμο.

Υπάρχουν πάνω από 100 εκατομμύρια άνθρωποι που έχουν μπει σε αυτή τη βαρετή βλακεία. Εντάξει, ως εδώ.

Ας υποθέσουμε πως κάποιος έχει μια χρονομηχανή. Γυρνάει στο παρελθόν και βρίσκει ένα ΚΥΠατζή της χούντας. Φανταστείτε τώρα τον ΚΥΠατζή αγχωμένο... μέσα το χάος των φακέλων με τα κομμούνια και τους συνοδοιπόρους τους, με τις αναφορές των ρουφιάνων για το ποιος είναι αριστέρας και ποιος όχι κλπ. Ποια πιστεύετε πως θα ήταν τα συναισθήματά του αν του ανακοινώνατε πως σε 30 χρόνια η κοινωνία θα έχει χαζέψει τόσο πολύ, που θα κάνει αυτή τη δουλειά από μόνη της;

Αλλά, ας μην πάμε μακριά? και μόνο αν σκεφτεί κανείς πόσο δίνουν εθελοντικά τα στοιχεία τους για τις κατασκευές κάθε είδους ψυχολογικού και καταναλωτικού προφίλ, **καταλαβαίνει για τι είδους αυτοφακέλωμα μιλάμε.**

Από την άλλη, **έχει και τα θετικά της αυτή η ιστορία...** πόσοι άραγε φασίστες έχουν αφήσει προφίλ με ονοματεπώνυμο, διεύθυνση και φωτογραφία;

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΛΑΚΟΣΤΡΩΤΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΑΡΑΛΙΑ

Εκείνη την άνοιξη πρέπει να ξηλώσες πολλά πεζοδρόμια, να έστησες οδοφράγματα, να έμαθες από πρώτο χέρι τι θα πει συντροφικότητα και τι ρουφιανιά. Οι δρόμοι ήταν δικοί σου - τους είχες κερδίσει, δεν στους είχαν χαρίσει - κι έγγραφες παντού λυσσασμένα συνθήματα.

Μετά, όμως, μεγάλωσες. Είπες να 'φτιάξεις' τη ζωή σου, να γίνεις χρήσιμος και αξιοσεβαστος πολίτης της κοινωνίας που υποτίθεται ότι κάποτε ήθελες να καταστρέψεις. Αυτά, βέβαια, ανήκουν στο παρελθόν. Καμιά φορά νοσταλγείς τα νιάτα σου και σκέφτεσαι εκείνες τις στιγμές. Ευτυχώς συνέχρεσαι εύκολα και βλέπεις ότι έκανες το 'σωστό'. Δεν μπορούσες, άλλωστε, να μείνεις για πάντα κολλημένος σε 'εφηβικά όνειρα'...

Σήμερα ψηφίζεις Σαρκοζί, μισείς τους πισορικάδες των προαστίων και ζητάς περισσότερη αστυνομία. Έγινες 'κανονικός' Γάλλος. Από αυτούς που τότε, 40 χρόνια πριν, αποκαλούσες φασίστες και σωβινιστές. Από αυτούς που δεν μπορούσαν να περπατήσουν πάνω στις πέτρες. Αλλά είπαμε...περασμένα ξεχασμένα, ε;

Θα βρήκες κι εσύ κάποιον τρόπο να διώχνεις αυτές τις ενοχλητικές εικόνες. Λίγη τηλεόραση, κανένα ηρεμιστικό...

Τώρα γιατί ασχολούμαστε εμείς μαζί σου; Αφού, έτσι κι αλλιώς, είσαι πολύ μακριά και ποτέ δεν θα έχουμε την ευκαιρία να σου ρίξουμε μια ροχάλα. Ποιος ξέρει; **Είναι μάλλον που μας θυμίζεις όλους αυτούς τους 'κανονικούς' Έλληνες' που σου μοιάζουν τόσο...**

ΑΠΟ ΠΑΝΩ ΟΜΩΣ ΥΠΑΡΧΕΙΣ ΕΣΥ...

...ότι μουσικές ωδή στη μεταδοτική ασθένεια, κι όλοι εμείς, οι τυχεροί μέσα στο λάθος. Θα ζούμε σε μικρά δρομάκια και θα ανηπνέουμε μέσα σε αχανείς λεωφόρους. Εκεί που οι αρνήσεις μας γίνονται συλλογικές και βίαιες. Εκεί που το πάθος της σύγκρουσης γίνεται η νουή στο πέρασμα σου. **ο πόλεμος είναι εδώ και είναι καθημερινός.**

σχίζο

#5, Απρίλιος '08

ΜΟΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ Ο ΟΡΟΜΟΣ

Ο κάθε προλετάριος μέσα στο αδυσώπητο δίκτυο των μητροπολιτικών κοινωνικών σχέσεων, ακριβώς επειδή είναι θύμα και εμπόρευμα, παραμένει διαμελισμένος, κατακερματισμένος, ακρωτηριασμένος, σφηνμένος, διασπαρμένος από αντιθετικές γλώσσες που πολιτοποιούν την αυθόρμητη ταυτότητα του, τη μνήμη του και τη φαντασία του. Με λίγα λόγια μετατρέπεται σε ένα φυσιολογικό σχιζοειδές. Κι όχι μόνο πια μέσα στην εργασιακή διαδικασία πλέον, αλλά και σε όλο τον υπόλοιπο χρόνο του, ο οποίος έχει πια ρουφηχτεί ολόκληρος από το κεφαλαίο, έχει σφραγιστεί κάθε μη καπιταλιστικός πόρος του. Φετιχό αλλά και εξεγερμένο, εμπόρευμα αλλά και καταστροφές του εμπορεύματος, εν δυνάμει αυτόχειρας αλλά και φονιάς-ναυλοπόν που "εμφανίζεται ένας στρατιώτης": ο σχιζομητροπολιτικός προλετάριος. P.K.-A.Φ.

Το σχιζό είναι ένα έντυπο δρόμου που μοιράζεται χέρι με χέρι σε 1.500 αντίτυπα στους δρόμους της αθήνας. Κι αυτό γιατί επιλέγουμε να δράσουμε ενάντια σε κάθε είδους μεσολάβηση στα πλαίσια του κοινωνικοταξικού ανταγωνισμού, στο βαθμό που μας αναλογεί. Αποτελεί μια έκδοση της πολιτικής ομάδας ΣΑΧ. Αν δεν το βρείτε, θα σας βρει αυτό!

e-mail:
saxgk@yahoo.gr

Πόσα πράγματα μπορούν να αλλάξουν μέσα σε 17 χρόνια; Μάλλον αρκετά, αλλά όχι όλα. Η ελληνική πλευρά εμφανίζεται περισσότερο διαλλακτική σε σχέση με την εποχή των αλήστου μνήμης συλλαλητηρίων για το 'μακεδονικό', μιας και είναι διατεθειμένη να δεχτεί ένα όνομα που θα περιέχει τον όρο "Μακεδονία", κάτι που ήταν αδιανόητο το 1992. **Τέτοια θυσία...** Από την άλλη, στην αρχή περιφέρει απειλητικά το ενδεχόμενο άσκησης βέτο, μέχρι τελικά να το κάνει (όλοι το ξέραμε ότι το μπορεί), για να υπενθυμίσει στην πολιτική ηγεσία των Σκοπίων (κι όχι μόνο), **που ακολουθεί την παραδοσιακή διαδικασία οργάνωσης μιας κρατικής οντότητας (εθνικιστικά παραμύθια, ρητορία περί κοινού παρελθόντος του λαού και συνέχειας μέσα στους αιώνες...)**, από ποιον εξαρτάται η ένταξη του γειτονικού κράτους σε οργανισμούς όπως το ΝΑΤΟ και η Ε.Ε. Έτσι είναι όμως. Αν μιλάς από θέση ισχύος, μπορείς να επιλέγεις, να το παίζεις ανοιχτοκέρης και συνεργάσιμος, να επιδεικνύεις το ευρωπαϊκό σου πνεύμα.

Αυτά για το επίσημο σκέλος της υπόθεσης. Γιατί, φυσικά, αν κάτι έχει σημασία σίγουρα δεν είναι οι παρασκηνιακές συναντήσεις της Μπακογιάννη με τους ομοίους της ούτε οι προτάσεις του διαμεσολαβητή Νίμιτς. **Οι κεντρικές πολιτικές που υιοθέτησε το ελληνικό κράτος απέναντι στους μακεδονικές καταγωγής εντός και εκτός των συνόρων, σε συνδυασμό με τη θέση που κράτησε η συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας απέναντι στο θέμα αυτό, είναι που έχουν σημασία.**

Αναφερόμαστε σε ένα κράτος που επί δεκαετίες ασκεί σκληρή, επεκτατικού τύπου πολιτική, ενώ **την ίδια στιγμή παρουσιάζεται ως θιγμένο.** Πρόκειται για έναν μηχανισμό που απαγόρευε και κατέστειλε κάθε προσπάθεια των κατοίκων της βόρειας Ελλάδας να μιλήσουν τα σλαβομακεδονικά, την ώρα που η αστυνομία επενέβαινε, ακόμα και εν έτει 1988, σε πανηγύρια στη Φλώρινα κόβοντας το ρεύμα και τραβώντας με τη βία τα μικρόφωνα για να μην ακούγονται τραγούδια στην 'ακατανόμαστη' γλώσσα. Το ίδιο αυτό κράτος το 1994, πριν ακόμα το ελληνικό κεφάλαιο ξεκινήσει οργανωμένα και μαζικά την επέλασή του, επέβαλε οικονομικό εμπάργκο, δίνοντας την ευκαιρία στα εγγόνια των μαυραγοριτών από τη μέσα πλευρά των συνόρων να διακινούν με το αζημίωτο τα προϊόντα που δεν μπορούσαν πλέον να εξάγονται. Εκλεκτά μέλη της κοινωνικής πλειοψηφίας που συναγωνίζονταν στην επίδειξη εθνικισμού, ενώ ζητούσε (και σε κάποιο βαθμό εξακολουθεί να ζητάει) στρατιωτική επέμβαση για την 'υπεράσπιση των εθνικών συμφερόντων'. Δεν ξενάμα, άλλωστε, ότι το 1992 η φασιστική εφημερίδα "Στόχος" πουλούσε περίπου 10.000 φύλλα την εβδομάδα, από τα οποία τα 6.000 στην επαρχία, και χρηματοδοτούνταν από τα μυστικά κονδύλια του Υπουργείου Εξωτερικών.

Για άλλη μια φορά το πρόβλημα δεν είναι το όνομα, με ή χωρίς γεωγραφικό προσδιορισμό (αλήθεια από πότε η γεωγραφία δεν έχει καμία σχέση με την πολιτική...). **Το πρόβλημα είναι η επέκταση στην βαλκανική ενδοχώρα και η εκμετάλλευσή της. Κι αυτό είναι πολιτικό...**

Ο ιμπεριαλισμός είναι εδώ, ενωμένος δυνατός. Ελληνικός

Και όμως εμείς απεργούμε.

Είναι γνωστό, πλέον, ότι οι απεργίες που καλούν η ΓΣΕΕ, η ΑΔΕΔΥ και τα άλλα μεγάλα συνδικάτα αποτελούν εθιμοτυπικά κακέκτυπα κινητοποιήσεων από ένα θεσμό μεσολάβησης, ένα θεσμό κομματικών-βουλευμένων-γραφειοκρατών-εργατοπατέρων, ένα θεσμό που, στην τελική, είναι για τα αφεντικά όχι μόνο αποδεκτός αλλά και χρήσιμος για τη διαχείριση της ταξικής σύγκρουσης και τη διατήρηση της εργασιακής ειρήνης. **Οι εργάτες και οι εργάτριες, προφανώς, έφτιαξαν τα συνδικάτα για να εξυπηρετήσουν τις δικές τους ανάγκες. Τα ηγετικά στελέχη τους, όμως, είχαν και έχουν άλλα σχέδια...** διαπραγματευόμενα με τα αφεντικά δεν κάνουν τίποτε άλλο από να μαγειρεύουν τις εύθραστες ισορροπίες μεταξύ κεφαλαίου-εργασίας, υπογράφοντας συμβάσεις που σαν απώτερο στόχο έχουν την ανανέωση της τιμής της εργατικής δύναμης και τη συνέχιση των συνθηκών εκμετάλλευσης με "καλύτερους όρους".

Αυτοί οι "καλύτεροι όροι" δεν είναι μέρος του αγώνα;

Σαφώς και οι διεκδικήσεις οικονομικής φύσης αποτελούν μέρος του, **ενός αγώνα όμως συνολικού.** Και όποτε αυτό εκφράστηκε, βρήκε αντιμετώπους όχι μόνο τους καπιταλιστές αλλά και τους συνδικαλιστές ηγέτες. Έχοντας αυτό σαν δεδομένο, οι τελευταίοι κάτι έπρεπε να κάνουν από την μια για να μη χάσουν το κύρος τους και από την άλλη για να εξακολουθούν να έχουν κάτω από τον έλεγχό τους τις εργατικές διεκδικήσεις. Ανάμεσα σε αυτά που σκέφτηκαν το πλέον σημαντικό είχε να κάνει με το κυριότερο όπλο των εργατών και εργατριών; την απεργία. Αυτό που εφάρμοσαν ήταν να το στρέψουν εναντίον

Ψήφοι, υπογραφές και hasta la Victoria (του Τσίπρα)

Εντάξει, το κράτος ποτέ δεν θα μας βρει με το μέρος του και ούτε θα ζητήσουμε απ'αυτό περισσότερα ή λιγότερα. Για εμάς το κράτος θα είναι πάντα η απέναντι μεριά.

Αυτό δεν σημαίνει όμως πως έχουμε και αυτοκτονικές τάσεις. Από τη στιγμή που **ένα μέρος του μισθού μας το παίρνουμε με τη μορφή του έμμεσου μισθού** των ασφαλίσεων περιθάλψης, επιδομάτων, αναπαραγωγής υποδομής, το θεωρούμε σαν αυτό που είναι, μέρος του μισθού μας. Και το κράτος (στην προκειμένη περίπτωση) σαν το αφεντικό μας, δεν είναι ούτε κοινωνικό ούτε ουδέτερος ρυθμιστής. Γι' αυτό, έτσι ακριβώς όπως δεν θα επιτρέπαμε μια μείωση του μισθού από το αφεντικό, αντίθετα θα ζητάγαμε κι άλλα, έτσι ακριβώς δεν επιτρέπουμε μια μείωση μισθού. Αντίθετα, θέλουμε κι άλλα και από το **κράτος-αφεντικό** μας.

τους.

Η απεργία των 67 ημερών που κήρυξε το U.A.W. το φθινόπωρο του 1970, είναι ένα κλασικό παράδειγμα, του πως μια συνηθισμένη Ένα άρθρο της Wall Street Journal (29 οκτώβρη 1970) αναφέρεται στους λόγους για του οποίους τα αφεντικά και τα συνδικάτα θεωρούν την απεργία αναγκαία. Για το U.A.W. (united auto workers, συνδικάτο των εργατών αυτοκινητοβιομηχανίας), απεργία είναι **"το άνοιγμα μιας δικλείδας ασφαλείας για να εκτονωθεί η αγανάκτηση των εργατών, που είναι πικραμένοι λόγω των ανυπόφορων συνθηκών εργασίας"**. Μια μακρόχρονη απεργία ξεφτιρίζει τις ελπίδες των συνδικαλισμένων της βάσης. Και η Wall Street Journal προσθέτει: **"ανάμεσα σ'αυτούς που κατανοούν καθαρά ότι χρειάζονται απεργίες για την εκτόνωση των πιέσεων στο εσωτερικό των συνδικάτων, υπάρχουν και πολλοί εκπρόσωποι της εργοδοσίας"**. **"... αυτοί έχουν συνειδητοποιήσει πλήρως ότι για του συνδικαλιστές ηγέτες, τέτοιες απεργίες είναι συχνά αναγκαίες, για να πετύχουν την επικύρωση των συμφωνιών και την επανεκλογή τους"**. Ο William Serrip το έκφρασε αυτό λακωνικά, λέγοντας ότι **"η απεργία, κατεβάζοντας τους εργάτες στο πεζοδρόμιο, τους εκτονώνει, περιορίζει τις διεκδικήσεις τους κι έτσι ενισχύει το κύρος της συνδικαλιστικής ιεραρχίας"**. Έτσι, η απεργία ξέσπασε. Το πρώτα πράγμα που έγινε κατά τις διαπραγματεύσεις, ήταν η εγκατάλειψη των διεκδικήσεων πάνω στις συνθήκες εργασίας, για τις οποίες ακριβώς είχε κηρυχτεί η απεργία. Ένα προπαγανδιστικό πυροτέχνημα που προοριζόταν για τη βάση του συνδικάτου έγινε δεκτό από όλους. Η συζήτηση και όλη η δημοσιότητα που πήρε το θέμα στράφηκαν αποκλειστικά γύρω από τα μισθολογικά θέματα και τη μείωση της

Ξέρουμε, όμως, καλά πως, ό,τι γίνεται δεν είναι αποτέλεσμα της κακής της μοίρας και του κακού του ριζικού μας ή της δεξιάς. **Όλα εξαρτώνται από το επίπεδο του ταξικού ανταγωνισμού στο σύνολό του.**

Οι "εγκέφαλοι" στη Βουλή συζητάνε, υποτίθεται, για τη βιωσιμότητα του ασφαλιστικού, τη στιγμή που τα ένσημα κοντεύουν να καταντήσουν τα προνόμια μιας μικρής ομάδας εργαζομένων, την στιγμή που, οι αλλαγές είναι να γίνουν έχουν ήδη γίνει πράξη. Τη στιγμή που το μεγαλύτερο ποσοστό, κυρίως των μεταναστών αλλά και των νέων, δουλεύει χωρίς ασφάλιση. Αρκεί να ριζούμε μια ματιά στις συνθήκες εργασίας στην επαρχία, εκεί όπου τα ένσημα που κολλιούνται είναι λίγα ή καθόλου, για να καταλάβουμε τα μεγέθη της "μαυρίλας" που επικρατούν. Τελικά, όλοι είναι βυθισμένοι μέσα στον πιο "γλυκό ύπνο" μιας ψευδαίσθησης; αυτής του "υπάρχω για να καταναλώνω", του "πατάω επί πτωμάτων" και του "όλα για την πάρτη μου" ανεξάρτητα από το τίμημα; Και πώς να μην είναι, αφού οι δουλειές (ακόμη και οι χειρότερες) έχουν γίνει πεδία ατομικής ανέλιξης, ατομικής διαπραγμάτευσης, ρουφιανιάς και αδιαφορίας. Προς το

ηλικίας σύνταξης. Και η φάρσα κατέληξε σ'ένα εκ των προτέρων γνωστό αποτέλεσμα. **"η εταιρεία δέχτηκε όλα τα αιτήματα που πρόβαλε ο Woodcock (πρόεδρος του U.A.W.), και τα οποία θα μπορούσαν να είχαν ικανοποιηθεί από το Σεπτέμβρη"**. Δεν εκπλήσσει το γεγονός ότι η General Motors δάνεισε στο συνδικάτο κατά τη διάρκεια της απεργίας, 23 δισεκατομύρια δολάρια το μήνα. Όπως παραδέχεται ο Serrip, **"η εταιρεία και το συνδικάτο, όχι μόνο δεν είναι εχθροί, αλλά ούτε καν αντίπαλοι"**.

Μπορεί η απεργία στην General Motors να είναι ένα παράδειγμα του πως μπορούν να λειτουργούν οι "στημένες" μάχες, εντούτοις αυτό που έχει να μας διδάξει η ιστορία δεν είναι ότι οι συνδικαλιστές και οι συνεργάτες τους μπορούσαν πάντοτε να ελέγχουν τις μορφές αντίστασης που εκδηλώνονταν, το αντίθετο μάλιστα.

Και γιατί αυτό;

Γιατί ακόμα κι αν υπάρχουν κάποιοι που "στηνούν" γεγονότα, αυτό δεν σημαίνει ότι υπάρχουν και κάποιοι άλλοι που απλά τα ακολουθούν ή "πέφτουν στην παγίδα" τους. **Εξάλλου, η ιστορία είναι προϊόν συγκρούσεων και όχι ενός κάποιου σχεδιασμού από "τα πάνω"**. Όποτε ο εργάτης και η εργάτρια αρνήθηκαν να παίξουν τον ρόλο που τους έχει αποδοθεί, αρνήθηκαν να είναι οι κομπάρσοι, αλλά προσπάθησαν να γίνουν οι πρωταγωνιστές της ζωής τους σπληνίζοντο αποκλειστικά στις δικές τους δυνάμεις, **κατάφεραν να αναπτύξουν μια δυναμική που ούτε προβλέψιμη ούτε εύκολα ελέγξιμη μπορούσε να είναι.** Μια δυναμική ικανή να ανατρέψει πολλές καταστάσεις που θεωρούνταν "δεδομένες". Αυτό δεν είναι ουσιαστικά και το "στοίχημα" των ταξικών αγώνων;

παρόν βέβαια, γιατί οι προλετάριοι δεν έχουμε πει ακόμη την τελευταία μας λέξη.

Για να δούμε, όμως, τι γίνεται και με όλους αυτούς που λένε πως είναι με το μέρος του λαού: την Παπαρήγα, τον Τσίπρα, τον Αλαβάνο, αλλά και κάθε κομματικό στέλεχος που όλο και κάτι θα κερδίζει από μια τέτοια εξέλιξη;

Η "αριστερά" φρόντισε να μην μπει ποτέ το ζήτημα στην πραγματική του διάσταση, αυτήν της "μαυρίλας στη δουλειά", αυτήν της ανάγκης απεπιθεσης από τη βάση. Και αφού διοργάνωσε μερικές μεγάλες μεν τελείως ψόφιας δε πορείες, όπου το μόνο δυναμικό ήταν οι μπάτσοι, το μάζεψε και το έστειλε γρήγορα γρήγορα σπίτι. **Γι αυτό και βιάστηκε να αλλάξει τροπάρι από τον δρόμο στις ψήφους, στις συζητήσεις στη Βουλή, στην ξεκάρφωτη πρόταση για δημοψήφισμα, στο δικό τους γήπεδο τέλος πάντων, και όσο πιο μακριά γίνεται από τους δρόμους και τις δουλειές.**

"Το ασφαλιστικό δεν θα περάσει με την υπογραφή σου"; Το έχουν ξανακάνει, θυμάστε το **"Συναντήθηκαμε στους δρόμους θα τα πούμε και στις κάλπες"**; Ένας γρήγορος επαναστατικός περίπατος και γρήγορα στις κάλπες.

Μήπως τις επόμενες πέτρες πρέπει να τις φάει κανένας "σύντροφος"

Δηλαδή ποιο ακριβώς;

Το αν και σε ποιο βαθμό οι αγώνες γίνονται αντικείμενο χειραγώγησης από τη διαμεσολάβηση των συνδικαλιστών, εργοδοτικών και κυβερνητικών ηγετών προκειμένου να εξασφαλιστεί η ομαλή λειτουργία της καπιταλιστικής συνθήκης ή αντίθετα γίνονται πραγματικά επικίνδυνοι.

Και πώς μπορούν να γίνουν πραγματικά επικίνδυνοι;

Διατηρώντας την αυτονομία τους.

Και πως μπορεί να επιτευχθεί αυτή;

Με την αυτοοργάνωση των συγκεκριμένων αγώνων.

Καλά όλα αυτά, αλλά τελικά πώς μπορεί να υπάρξει μια αποτελεσματική απάντηση στις επιθέσεις των αφεντικών;

Το μόνο που μπορούμε να πούμε λόγω του παρόν είναι ότι δεν υπάρχουν έτοιμες απαντήσεις, ούτε υπάρχει λόγος να κάνουμε μεγαλόστομες διακηρύξεις.

Εξάλλου, αν είναι να δοθούν κάποιες απαντήσεις αυτές θα δοθούν στον δρόμο...

Το μόνο που τολμούμε να ξεστομίσουμε τώρα είναι το εξής:

Σε μια εποχή που οι συλλογικές κατακτήσεις έχουν γίνει πλέον αντικείμενο "επαναδιαπραγμάτευσης" και μάλιστα ατομικής, σε μια εποχή που ο χώρος και ο χρόνος της εργασίας βρίσκεται στα χέρια των αφεντικών,

χρειάζεται να στοιχειοθετηθούν οι μορφές οργάνωσης που θα ενισχύσουν εκείνες τις υλικές και συναισθηματικές δυνάμεις που δεν ακολουθούν τα γεγονότα, αλλά έρχονται για να επιβάλουν τη δική τους ιστορική κίνηση.

που έχει λυσσάξει να γίνει αφεντικό;

Από την άλλη, ας μην βιάζονται και τόσο. Η αριστερά του κράτους υπάρχει για να εκτονώσει με παραχωρήσεις τις πιέσεις των από κάτω, ενώ η δεξιά, ελλείψει ανταγωνισμού, για να προχωρά προς τα "εμπρός". Η σωστή εναλλαγή είναι η υγεία του καπιταλισμού και το νόημα της δημοκρατίας

Έτσι σκατά που έγιναν τα πράγματα, οι σοσιαλδημοκράτες μας (cyber ή όχι) θα πρέπει ή να περιμένουν πολύ ακόμη ή να γίνουν όσο πιο δεξιοί γίνεται (το έχουν ξανακάνει).

Άπαπα! Βάλανε τα κεράκια τους και βγάλανε τα ματάκια τους (μαζί και τα δικά μας).

τέτοιες μαλακίες λέει ο σύριζα και είναι λόγο των χαλεπών καιρών που δεν τρώει σφαλιάρες